

“NGƯỜI NHÁI” MẮT MÈO

Mắt Mèo vừa ghé lại buổi chiều lúc Thúy còn đi học. Về tới nhà Thúy đã bắt gặp ngay nụ cười tinh quái của Hạnh cùng với cử chỉ bí mật:

- Chị Thúy, một châu chè khoai!

Thúy nhăn mặt:

- Lại dở trò gì đó. Đừng làm bộ bí mật để đánh lừa tao. Hai lần mắc mưu mà rồi tao chả dại nữa đâu.

Hạnh tỉnh bơ:

- Phải, hai lần trước chị mắc mưu nhưng lần này bắt buộc phải mắc... “miu”.

Thúy ngẩn ngơ:

- Gì mà úp mở thế? Mẹ cho tiền may áo Tết?

- Sai!

- Chị Hải khao đi xem Warren Beatty trở tài trong Bonie and Clyde chiếu lại?

- Hơi sai.

Thúy nhìn vào mắt em:

- Chịu thua mà. Bằng lòng một châu chè khoai, nhưng cảm “bis” đấy nhé.

Hạnh cười đắc thắng:

- Gớm, chị kẹo bỏ xù. Nhưng thôi cũng được, thời buổi tiền... mất giá, đỡ trả đồng nào... hay đồng ấy

Rồi Hạnh làm ra vẻ long trọng:

- Mắt Mèo về!

Thúy tròn mắt nhảy tung lên:

- Mắt Mèo về, sao mà biết?

- Anh ấy vừa đến đây.

Thúy rú lên: Mắt Mèo về, a Mắt Mèo về, thích quá. Thúy nằm lãn ra giường, gối cầm trên cánh tay. Hạnh đứng nhìn chị, mỉm cười vui lây. Thúy hoa tay lên trước mặt em:

- Tuyệt quá Hạnh ạ. Anh ấy về là Tết này có quyền bay bướm rồi đó. Tao sẽ bắt ông ấy sắp đặt một chương trình tuyệt diệu mới được.

Thúy ngồi dậy siết chặt chiếc gối ôm trong đôi cánh tay trần, hỏi Hạnh:

- Mắt Mèo nói gì không?

- Anh ấy hỏi “Thúy chưa về sao? Thôi tối anh đến” Em nói anh ấy ở lại chờ, nhưng anh ấy bảo về thay quân phục ra đã, chị Thúy vốn ghét lính lắm, Hạnh không biết sao?

Thúy mỉm cười, gật gù, như nói với người yêu:

- Ngoan. Biết điều. Ghét nhất đời đấy.

Hạnh tiếp:

- Em hỏi: anh có về... sợ chị ấy thế?

Thúy hỏi dồn:

- Ông ấy nói sao?

Hạnh hóm hỉnh:

- Ông ấy gỡ đầu gỡ tai: sợ thì chả sợ nhưng... hơi nể một tí. Cô nhỏ ấy nổi tiếng giận dai, ai dại gì mà trêu vào.

Thúy mỉm cười thích thú. Mắt Mèo dễ thương ghê. Cái gì cũng chiều mình hết. Hôm nọ mẹ bảo “Sổ mà lấy chồng sẽ bị chồng bắt nạt. Mà bắt nạt là phải, Thúy hư lắm, suốt ngày chỉ nhõng nhẽo mẹ thôi”. Vậy mà Thúy thì chả thấy Mắt Mèo có về gì... sẽ bắt nạt được mình cả. Lúc nào Mắt Mèo cũng theo ý mình và mỗi lần mình giận, Mắt Mèo “tán tỉnh” làm lành khéo quá đến độ mình muốn giận lâu cũng phải bật cười xí xóa.

Nhưng khi viết thư cho Mắt Mèo Thúy vẫn kể lại cho Mắt Mèo nghe câu nói của mẹ, và còn viết thêm: em sợ lắm, mai một chả thèm... về ở với anh đâu. Anh bắt nạt em thì em sẽ... nhịn cơm... chết luôn, để anh ở một mình cho biết thân... Thúy tưởng tượng ra Mắt

Mèo: một anh chàng lúc nào cũng cười, nhưng đôi mắt nâu luôn luôn có vẻ mệt mỏi và buồn mang mang. Đôi mắt hấp dẫn kỳ lạ, như đôi mắt mèo rình mồi, Thúy đã tình nghịch đặt tên cho chủ nó biệt danh Mắt Mèo. Lâu ngày thành quen, Thúy dùng tên Mắt Mèo để gọi thay tên “người ấy”. Lâu lâu cái tên Mắt Mèo trở thành thông dụng, cả nhà ai cũng bắt chước gọi “Mắt Mèo” thay vì gọi Nguyễn như ngày mới quen. Mắt Mèo trông cao lớn, vẻ hơi dữ nhưng tính thật hiền. Ít khi Thúy thấy Mắt Mèo to tiếng với ai. Chàng chỉ có tật đôi lúc ba hoa một chút và nô giỡn như... giặc. Thúy biết đó chỉ là một phần cuộc sống thực của Mắt Mèo. Vì chàng có một nếp sống bí mật, khó hiểu quá. Ngày mới quen nhiều lần Thúy hỏi chuyện Nguyễn “Mắt Mèo” về hoạt động của chàng trong quân đội, Nguyễn chỉ vừa cười vừa đưa tay xoa xoa cái đầu lính tóc cắt ngắn cũn cỡn trông thật tức cười và trả lời:

- Anh là lính biển, như mọi người lính biển khác.

Thúy không bằng lòng với câu nói đó. Nàng ngạc nhiên vì Nguyễn không ít nói nhưng sao lúc ấy chàng có vẻ kín đáo thế. Mãi sau này nhờ hỏi chuyện bạn bè Nguyễn khi họ cùng đến nhà nàng với Nguyễn, Thúy mới khám phá ra Mắt Mèo là Người Nhái. Biết được điều “bí mật” ấy Thúy thích lắm. Nàng tìm Mắt Mèo, vắn vẹo:

- Thúy biết anh làm gì rồi cơ.

- Làm gì? Anh làm lính Hải Quân chứ làm gì?

- Không, đơn vị anh cơ mà. Anh là người nhái, đúng chưa. Vậy mà dấu mãi.

Nguyễn bật cười:

- Tưởng gì. Anh đâu có dấu. Nhưng tại người nhái có khác gì lính biển khác đâu.

Thúy dẫu môi:

- Khác nhiều chứ. Người nhái làm nhiều việc... bí mật lắm.

Nào là đi phá hoại, đặt chất nổ, lãnh những “missions” đặc biệt...

Nguyễn làm bộ ngạc nhiên:

- Ai bảo Thúy thế? Anh đâu có kể Thúy nghe bao giờ?

Thúy vênh váo ra điều ta đây chì:

- Thúy biết hết. Coi xi-nê đó.

Mắt Mèo mỉm cười im lặng, Thúy nhìn nụ cười của người yêu, nghi ngờ:

- Chắc còn thiếu, anh phải kể cho Thúy nghe hết mới được. Không thôi Thúy nghỉ anh ra.

Mắt Mèo dỗ dành:

- Thì Thúy biết hết rồi còn gì. Biết rõ hơn cả... anh là đảng khác.

Thúy nũng nịu dọa:

- Chẳng chịu đâu. Anh chỉ được cái hay đánh trống lảng. Em ra điều kiện: một là kể em nghe, hai là khỏi có đi xi-nê với anh nữa đi.

Mắt Mèo cuống cả lên, xuống nước:

- Thôi, thôi, xin can. “Dừa phải” thôi chớ, cô nhỏ. Được rồi anh kể cho mà nghe.

Thúy tươi ngay nét mặt, chăm chú nghe Nguyễn kể. Và khi nghe xong, Thúy thành thực ngạc nhiên không ngờ rằng Nguyễn là một người nhái. Nàng tỏ vẻ thắc mắc chả lẽ Nguyễn lại có thể là một người lính loại... đặc biệt như thế. Theo lời Nguyễn, Thúy tưởng tượng ra người nhái phải là một anh chàng can đảm, dữ tợn, lầm lì ít nói và... khô khan tình cảm. Đảng này Nguyễn trái ngược hẳn. Mắt Mèo vui tính, hiền và nghịch phá như trẻ con. Lại... mít ướt nữa. Hơi tí thì buồn, và chiều con gái khéo như mẹ chiều con.

Thúy biết Mắt Mèo chỉ kể đại khái, cốt sao cho người yêu vừa ý. Hẳn Nguyễn còn cực khổ và gặp nguy hiểm gấp chục lần những hiểm nguy mà Nguyễn kể với nàng. Nguyễn còn dặn dò:

- Bây giờ hẳn em hiểu tại sao người ta gọi người nhái là chiến sĩ thâm lặng rồi chứ? Mỗi người nhái có bốn phận tập lấy tính lặng lẽ, hầu bảo đảm bí mật công vụ. Những điều anh nói với em tuy không bí mật nhưng em cũng đừng nên kể với ai, để tránh phiền phức cho anh.

Thúy dẫu môi “ai thềm kể nào”, nhưng Thúy lại tự nhủ: mình sẽ không kể lung tung nhưng ít ra cũng phải kể cho chị Vân với nhỏ Hạnh, “mấy người” phải “lé” mắt luôn.

Và Thúy tự hứa sẽ kể, nếu có dịp thuận tiện.

...Thúy đứng lên đi thay quần áo. Nàng tính toán: bây giờ đi tắm, ăn cơm xong Mắt Mèo đến là vừa. Mình sẽ mặc bộ lụa hồng. Hẳn Mắt Mèo sẽ thích lắm.

oOo

Buổi tối Nguyễn trở lại. Thúy ngạc nhiên nhìn Mắt Mèo bước vào: da chàng đen xạm, và khuôn mặt thoảng vẻ mệt mỏi. Nhưng mái tóc vẫn thế: ngắn cũn cỡn trông đến hay. Bất chấp có Hạnh ở đây, Thúy chạy đến ôm chầm lấy Mắt Mèo:

- Sao đến trễ vậy anh. Em mong mãi.

Nguyễn nhắc bông nàng lên vui vẻ:

- Anh bận tiếp chuyện Thầy. Con ông cụ lâu ngày mới về, Cụ cứ hỏi chuyện mãi, lại bắt ngồi uống rượu nhâm nhi.

Thúy mỉm cười. Mắt Mèo “tếu” quá. Chàng hay tự xưng là “con ông cụ” và gọi ông cụ là Thầy, tiếng gọi cổ kính của người miền Bắc. Hẳn bữa nay ông cụ cũng vui không kém gì... Thúy, khi Nguyễn trở về Sài Gòn. Thúy nheo nheo mắt nhìn người yêu:

- Gớm, sao anh đen thế? Trông như “chà già” ấy thôi.

Mắt Mèo dơ hai tay ra trước mặt, làm bộ phân bua:

- Nào anh có muốn đen đâu. Tại tuần vừa rồi là tuần lễ địa ngục của khóa người nhái cuối năm, anh “được” chỉ định làm Huân Luyện Viên Sinh Lầy và Chất Nổ nên mới ra nông nổi này đây chứ. Bèn buồn năm phút!

Thúy âu yếm ghé vào tai Nguyễn thủ thỉ:

- Đừng thèm buồn. Đen trông đẹp giai, bồ ạ.

Mắt Mèo khoái quá, đứng thộn ra. Một lúc sau chàng rút trong túi áo ra hai tấm ảnh trao cho Thúy:

- Đố em tìm ra anh đây.

Thúy dơ cao tấm ảnh trước ảnh đèn. Hạnh chạy lại xem ké. Hai chị em trở mắt lên nhìn, tấm thứ nhất chụp một toán người từ đầu đến chân phủ toàn bùn đen, chỉ chừa ra có hai con mắt trắng dã. Họ đang ngồi nghe một “cây bần” khác giảng giải gì đó. Thúy reo lên chỉ vào Huân Luyện Viên:

- Anh đây chứ đâu. Xếp Sòng mà, phải không?

Nguyễn tủm tủm cười. Cô nhỏ này ăn nói “du côn” thật. Nhưng mà cái vẻ tinh ranh, ngổ ngáo, du côn lại dễ thương mới chết chứ. Nên Nguyễn sẵn sàng và hăng hái chấp nhận.

Thúy nhìn sang tấm thứ hai. Hạnh kêu lên:

- Cha, anh Nguyễn bô quá. Lại oai tề.

Thúy làm bộ chề:

- Còn lâu. Trông giống anh cai tù. Làm gì mà ác thế. Ghét anh ghê, leo lên đầu người ta mà đứng kên kên.

Không nhìn Nguyễn cũng biết đó là ảnh chụp lúc chàng đứng trên chiếc thuyền phao và các khóa sinh phải đội cả chiếc thuyền có người trên đầu, đi trên con đường đòi gò ghề lên núi, để tập chịu đựng dẻo dai. Nguyễn ở trên, mặc quần ka-ki ngắn, lưỡi “poa-nha” và khẩu “ru-lô” lủng lẳng hai bên hông. Thúy công nhận trông Mắt Mèo oai thật, nhưng bao giờ cũng vậy, Thúy làm bộ chề cho Nguyễn tức chơi.

Nhưng Mắt Mèo không để ý tới chuyện đó. Chàng đang nghĩ cách nói sao cho người yêu đừng giận lấy, là chàng sẽ không ở Sài Gòn lâu đến qua Tết như đã hứa trong thư. Nguyễn về chuyến này có ba ngày, và sau đó một chuyến tàu nhỏ đang đợi chàng và các bạn. Chuyến vào đất địch lần này tuy không lâu hơn các chuyến trước, nhưng Nguyễn thấy nao nao buồn vì đã cướp mất cuộc vui đón Xuân của người yêu. Công tác của Người Nhái là như vậy. Chưa làm hết nhiệm vụ Huấn Luyện Viên, chỉ mới qua tuần lễ địa ngục, chàng đã lại bất ngờ được lệnh lên đường. Chuyến đi này những người có tên đều biết trước, vì là chuyến đi đã hoãn lại mấy lần.

Nhưng Nguyễn không hề nói thực với Thúy điều đó. Chàng lại phải tìm cách nói dối và chột thấy xấu hổ như những lần trước vì chàng đã nói dối người yêu nhiều lần.

Khi nghe Mắt Mèo cho biết chỉ ở lại Sài Gòn có ba ngày, Thúy buồn nhiều. Thế là Tết này hết đi chơi, hết có đôi, mình sẽ phải solo trong lúc tụi bạn tha hồ bay bướm. Nhưng Thúy không giận Mắt Mèo vì biết Nguyễn còn buồn hơn mình nữa.

Hắn chàng sẽ cô đơn vô cùng giữa khung cảnh quanh quẽ của doanh trại. Vũng Tàu thì có gì đâu. Núi và biển ngó mãi ngày này qua ngày nọ nhàm chán biết mấy.

Thúy nghĩ tới một niềm an ủi cho Mắt Mèo, đây không khí gia đình ấm cúng:

- Chiều mai anh đến đón em khoảng sáu giờ, chúng mình sẽ ăn cơm nhà chị Vân, nhé. Em đã báo tin cho chị Vân biết rồi, cả anh Hoàng cũng có nhà nữa.

Nguyễn gật đầu nhận lời. Em muốn gì, anh cũng chiều em hết. Nhìn em vui anh mãn nguyện lắm rồi. Mắt Mèo ở lại với Thúy đến khuya.

oOo

Nguyễn thắng xe ken két. Chiếc Honda cũ chồm lên rồi ngừng phất lại khiến Thúy mắt đờ, chúi vào Nguyễn. Nàng cúi nhẹ vào lưng Mắt Mèo, âu yếm trách:

- Anh đi cao bồi quá à. Mà máy xe nổ như trống làng, ngượng ghê cơ.

Nguyễn cười ha hả. Chàng vênh vác:

- Nhái lái xe mờ ly. Nhất thế giờ đó bé ạ.

Thúy lườm bạn, đứng chờ Nguyễn khóa xe xong, hai người dắt tay nhau vào nhà. Vợ chồng Hoàng ngồi chờ ở phòng ăn.

Vân đơn đả:

- Gớm cô cậu đến trễ thế, tôi vừa nói với nhà tôi là nếu hai đứa không đến tôi đóng thùng gửi về tận nhà hai người cho biết tay.

Mọi người cười vui vẻ. Nguyễn gặp chị Vân mấy lần còn anh Hoàng thì chưa gặp lần nào. Hoàng đã nghe vợ kể, hóm hình chìa tay ra bắt tay Nguyễn:

- Chào cậu. Cô Thúy, Mắt Mèo của cô đây hả?

Thúy đỏ mặt, không nói. Vân lườm chồng rồi quay lại Nguyễn:

- Thôi, mình “vào đề” đi thì vừa. Anh ấy cũng vừa ở Vĩnh Long về chiều qua. Máy ông thời buổi này tội nghiệp chả mấy khi được ở gần vợ con, gia đình.

Hoàng ghé vào tai Nguyễn thân mật:

- Cũng thú, cậu ạ. Đôi khi mình cần được trở lại cảm giác thời “xê-li-bạt”, các bà ấy cứ tưởng bở.

Nguyễn mỉm cười thông cảm: dạ đúng thế đó anh. Lấy vợ cũng thú, nhưng nhiều lúc phiền ghê.

Thúy dọa nạt:

- Anh nói gì đó. Á à, dám nói xấu phụ nữ. Coi chừng nghe.

Hoàng cười khúc khích:

- Cậu thấy chưa? Nhà này các bà các cô đều có tác phong chỉ huy dễ nể và các ông có tác phong sợ vợ. Tôi phải ân hận mà tuyên bố rằng, tôi noi gương ông cụ nhạc tôi, và rồi sắp tới lúc cậu noi gương tôi mất.

Mọi người cười phá lên. Không khí trở nên ồn ào, thân mật kéo dài suốt bữa ăn. Có lần Hoàng hỏi:

- Cậu đóng tại đâu?

Câu hỏi đúng vào cơ hội Thúy chờ đợi. Nàng đáp thay:

- Nguyễn đóng tại Vũng Tàu anh ạ. Ông ấy “le” lắm, Huấn Luyện Viên người Nhái cơ đấy. Trước kia, ông ấy còn phải đi theo cái gì... à, Hải tuần, Biệt hải gì ấy.

Tết này anh ấy phải ở lại ngoài đó, không được về, anh nghĩ có chán không?

Hoàng nhận thấy giọng nói của cô em vợ có vẻ như một hiền phụ thương chồng thực sự. Hoàng mỉm cười thông cảm, nhưng trêu:

- Cô dốt quá. Cậu ấy thế mà to gan. Kiểm chuyện ở lại Vũng Tàu để lo việc riêng đó. Sao mồng ba mồng bốn Tết cô không bò ra ngoài ấy điều tra hư thực?

Nguyễn giật nảy mình, biết Hoàng nói đùa nhưng vẫn sợ Thúy nghe theo:

- Chết, đừng có ra. Tôi bị cảm quân thật mà, có chuyện riêng tư gì đâu.

Mọi người bật cười nhìn vẻ hốt hoảng của Mắt Mèo. Không một ai biết rõ nguyên do thật sự khiến Nguyễn e ngại. Vân bảo:

- Chưa gì đã lo. Ai thêm kiểm soát mấy ông mà vội cuống cả lên.

Hoàng nói:

- Biết đâu đấy, “không thêm” mà động người ta về muộn vài ngày là đã phồng miệng trợn ra mắt dữ như là cô Vân ấy thôi.

Vân bắt chập mọi người lao vào câu véo chồng, phản đối om sòm, trong lúc Mắt Mèo nheo nheo mắt nhìn Thúy đang đỏ hồng hai má.

Ăn cơm xong, Thúy giúp chị dọn dẹp dưới bếp. Hoàng mời Nguyễn sang gian phòng khách nhỏ. Mới gặp nhưng hai người đã thân nhau nhanh chóng. Hoàng pha cho ông em cột chèo tương lai một ly trà chanh đường vừa đậm. Hai người ngồi tâm sự vụn.

- Cậu vào lính lâu chưa?

- Cũng hơn sáu năm rồi anh ạ.

Hoàng bảo: tôi cũng biết ít nhiều về hoạt động của các cậu. Chàng nói các nhận xét của mình về người nhái và cho Nguyễn những lời khuyên.

Nguyễn lắng nghe và thấy nao nao. Tình hình hiện tại cộng vào những hiểu biết, thêm một chút suy luận là Hoàng đã thấy rõ hoạt động của chàng. Lâu lắm chàng mới lại được nghe những lời nói chí thành của người thân. Dù mới quen Hoàng, Nguyễn cũng cảm thấy gần gũi anh nhiều. Chàng chớp mắt:

- Cảm ơn anh nhiều lắm. Em sẽ nhớ kỹ lời anh dặn.

Hoàng cười vui:

- Có gì mà cậu khách sáo thế. Thấy cậu với cô Thúy tôi lại nhớ tới vợ chồng tôi ngày trước.

Nguyễn hóm hỉnh:

- Chắc hồi đó anh chị nhiều kỷ niệm lắm?

Hoàng cười phá lên:

- Cũng chẳng ít. Nhưng được giống cô cậu đã khá.

Hồi đó, thay vì như cô Thúy gọi cậu là Mắt Mèo vợ tôi gọi tôi là... Fernandel. Chỉ tại mặt tôi tựa tựa mặt thằng cha tài tử ấy. Lúc lúc bực mình tôi bảo: sao em không gọi phật ngay anh là “chàng... mặt ngựa yêu quý của... lòng em” nghe có êm ái hơn không?

Hai người cười rũ ra. Hoàng tiếp:

- Đặc điểm của các cô nhà này là danh đá, lém lỉnh và có tướng dậy chồng. Cũng như cậu bây giờ, mai một về nhà vợ rồi lại cũng “khép nép” chẳng khác tôi mấy hồi.

Nguyễn muốn nghệt thở vì cười. Chàng thích thú vẽ ra hình ảnh một gia đình vợ chồng trẻ mà chàng là nhân vật đàn ông trong đó. Biết đâu bây giờ mình chiều được cô nhỏ, nhưng chừng đó chịu cóc nổi, bèn lại có màn chén bay, đĩa bay tùm lum tà la. Rồi lại năn nỉ, ỉ ôi. Ôi chao... nếu thế thì Người Nhái sắp trở thành người cóc ngồi đầu cọc rồi. “Khô” biết mấy.

Nhưng rồi Nguyễn lại tự an ủi. Có thể mới thú chứ. Cuộc đời mà. Cái gì bình thường sẽ chóng nhàm chán. Vợ mình “nó” muốn dữ, muốn đánh đá, muốn bắt nạt chồng thế nào cũng mặc, miễn là “nó” yêu mình ra rít, thế là đủ rồi.

Nguyễn và Hoàng ngồi yên, lắng nghe tiếng chị em Vân, Thúy nói cười rúc rích trong bếp. Hoàng nhìn Nguyễn mỉm cười ranh mãnh:

- Nghĩ gì đó cậu?

Nguyễn chân thành:

- Lấy vợ “dễ chịu” thật anh ạ.

oOo

Ngày phép cuối, Thúy bỏ học đi chơi với Mắt Mèo cả ngày. Xi-nê, ăn quà, dạo phố và mua sắm vặt vặt cho dịp tết. Trong tiếng cười vui của hai đứa, Nguyễn vẫn bị ám ảnh bởi chuyện đi tất niên. Chàng nghĩ tới ông cụ, tới những biến chuyển huyền ảo của lá số tử vi. Nguyễn định bụng chiều nay phải nhờ ông cụ nhà mình coi tử vi cho “ông con” xem chuyện này đi có “gì” không. Và từ lúc đó chàng cứ nghĩ ngợi loay quanh về những lời tiên đoán tương lai, hậu vận của mình. Không những ông cụ tin tưởng về tử vi đầu số mà các bạn già của ông cụ cũng rất giỏi. Có một cụ – Cụ Nghè Lượng – đã “chăm” cho Nguyễn một lá số tử vi mà cha Nguyễn khen là đúng nhất. Và không hiểu vì quá tin hay vì nghiệm lại sự việc đã xảy ra từ trước đến nay thấy trùng hợp nhiều, Nguyễn cũng đồng ý với thầy. Chàng thuộc lòng câu phê “lược đoán” của cụ Nghè Lượng về lá số của chàng:

- Mệnh này hợp cách “Nhật Nguyệt Tịnh Minh” học hành thông minh, lại thêm Văn Khúc, Khôi, Việt, Tả, Hữu chiếu lâm tất ngày sau công danh đặc chí. Duy Thái Dương ngộ Dương Nhậm, Hóa Kỳ, Tiểu Hao nên đề phòng về hai con mắt. Mệnh này nếu người tầm thước, mặt gầy hóp hơi dài, tính trung hậu, ôn hòa, ngay thẳng, chung thủy, và đa tình đa cảm thì phải.

Vận hạn: từ 14 trở lại vận hội hanh thông, nhưng phải một hạn từ 15 đến 24 là hạn Trúc La lại gặp Kiếp Không, Hình, Thương, Thái Tuế, tương đối rất xấu, chắc là gian lao trắc trở. Sau đó, nhất là từ 34 trở đi thì đến độ phong quang, công thành danh toại.

Độ phong quang thì chưa thấy đâu, nhưng cái hạn từ thừa 15 cho đến năm 24 thì đúng quá. Học không đót mà thi rớt hoài, mền “chị” nào là “chị” ấy dợt, mặc dù các chị rất yêu. Có lẽ vì cái ngôi sao nghèo đói và địa vị kém của chàng sáng quá xá nên các “chị” sợ. Làm người yêu thì ở chớ làm vợ thì không. Công danh trắc trở, tình ái mất mùa, Nguyễn bèn tình nguyện vào lính. Mãi đến bây giờ mới thấy đời tươi như hoa một chút... Nguyễn cũng lên “quan”, cũng có vợ sắp cưới như ai.

Nhưng lần này Nguyễn lại băn khoăn nhiều vì chuyến đi sắp tới. Có lẽ vì sắp Tết. Có lẽ vì xa người yêu. Có lẽ vì thềm cưới vợ, nhất là sau buổi ăn cơm đầy không khí đầm ấm với vợ chồng Hoàng. Nguyễn bực mình nhận ra mình nhút nhát, lo sợ ảm ờ. Trước kia mình có thể đâu. Kệ. Đến đâu hay đến đó. Nhưng dù sao cũng nên hỏi Thầy coi hộ xem chuyến đi xa của mình có “tốt” không. Lỡ gặp toàn sao đen như cục mực, bèn làm một đường “trường ca cùng giun dế” thì đổ nợ. Để Thúy lại cho ai?

Nguyễn vừa đi vừa nghĩ vắn vơ. Thúy tưởng Nguyễn buồn vì sắp hết phép nên an ủi Mắt Mèo và nghĩ thầm: “Tội nghiệp Mắt Mèo ghê. Mà cũng tội nghiệp cho mình nữa”. Rồi Thúy cũng buồn lây.

Nguyễn nhìn đồng hồ rồi bảo Thúy:

- Hơn 5 giờ rồi đó em. Mình về nhà Thầy Mợ ở chơi nốt tối nay, kéo cụ giận.

Thúy ngần ngại:

- Em... em sợ quá à.

Nguyễn bật cười:

- Sợ gì?

- Sợ chả biết sợ gì nữa.

Nguyễn kéo Thúy ra xe:

- Thôi đừng có vớ vẩn. Đi với anh, có gì anh “che” cho.

Nguyễn đưa Thúy về nhà. Ông cụ ngồi uống trà tàu với khách, bà cụ và Hà đang loay hoay làm mứt chanh.

Nguyễn chạy vào trước, cúi đầu – cái đầu lính cũn cỡn trông đến hay – vào vai Mẹ thì thầm:

- Mợ... con mới “đìa”.

Bà cụ ngẩng lên máng yêu:

- Mà đi đâu mất cả ngày nay?

Nguyễn làm bộ hốt hoảng:

- Ấy chết. Khẽ chứ mẹ. Có nhà con đến thăm mẹ nữa kìa.

Bà cụ cười với Thúy. Thúy cúi đầu lí nhí chào “Thưa... bác ạ” rồi đứng chôn chân một chỗ, mặt đỏ bừng. Nàng nghe bà cụ bảo:

- Vào đây, con. Thằng này tẻ lắm cơ, về mấy ngày mà đi biển biệt.

Thúy chạy vội lại, bám lấy Hà.... Hai cô nhỏ riu ra riu rít đủ thứ chuyện. Nguyễn choàng lấy cổ mẹ, hôn lia lịa lên mặt mẹ:

- Mợ ơi... mợ ơi... thương mợ ghê.

Bà cụ cười, cảm động:

- Bố mày. Lớn bằng ấy mà còn nõng nõng. Mày tưởng mày còn nhỏ lắm đấy hở? Đấy, con Thúy rồi liệu mà dạy dỗ nó.

Thúy gục đầu vào lưng Hà, tai nóng bừng lên. Hà cười rúc rích, chế giễu:

- Kìa chị. Mợ bảo gì chị nghe rõ không? Cứ chửi lông gà mà phết thật đau vào cho ông ấy sợ.

Nguyễn cũng cười hề hề đáp:

- Sức mấy, dám trêu vào tay anh

Rồi đi lên phòng khách. Bạn đã về, ông cụ đang cất dọn mấy tách trà. Ông con bước vào chào:

- Thầy ạ.

Ông cụ hỏi:

- Mai chú đi rồi hả? Bao giờ về?

Ông cụ quen gọi Nguyễn là chú. Nguyễn ngập ngừng:

- Vâng, có lẽ cũng phải sau Tết con mới về được.

- Liệu có đi xa không?

- Vâng cũng như những lần trước.

Ông cụ không hỏi gì thêm. Cụ biết những hoạt động của con mình và tán thành, dù thương con. Cụ nghĩ rằng con mình vậy mà “được”. Mình chả làm được gì, nó làm thay cho mình. Ông cụ không ngăn cản Nguyễn, cũng giấu luôn bà cụ. Mọi người biết thêm lo, ích gì.

Nguyễn áp úng nói với cha:

- Cụ coi hộ con xem chuyện này đi có gì xấu không?

Ông cụ nhanh nhẹn đi lấy tập tử vi, đựng đầy những lá số của con cháu trong nhà, trong họ. Cụ trải lá số của Nguyễn ra trước mặt, ngẫm nghĩ, tính toán từng cung. Một lát sau cụ thông thả nói:

- Không sao cả. Số chú tốt lắm. Có quý nhân phù trợ, gặp nhiều may mắn. Cứ yên tâm.

Thúy lắng nghe ông bố nói chuyện với ông con. Toàn là những tiếng lạ tai. Nào là cung Phúc Đức có Ân Quang Thiên Trù, Thê Thiếp có Hóa Quyền, Nguyệt Đức nào là tả phụ hữu bật mà cái gì lại Thủy mệnh, Kim cục. Thúy chả hiểu gì cả, chỉ thấy buồn cười vì người yêu lúc này có vẻ như anh học trò nhỏ, dạ lấy dạ để ra cái điều hiểu lăm lăm. Thúy hỏi Hà:

- Ông ấy hỏi thầy tử vi làm gì thế nhỉ?

Hà lơ đãng:

- Em cũng chả biết. Lâu lâu anh ấy lại hỏi ông cụ một lần.

Rồi Hà làm ra vẻ bí mật:

- Có lần em nghe anh ấy hỏi về cung thê thiếp gì đó, rồi hỏi Cụ là cưới sớm tốt hay cưới muộn tốt.

Thúy cố nén xấu hổ hỏi dò:

- Cụ nói sao?

- Cụ bảo: cần gì theo số. Cứ như cuộc sống của chú bây giờ thì nên lấy vợ sớm, để có đứa nó săn sóc cho và chú cũng biết tự lo lấy. Chú cứ đi về kiểu đó đến bao giờ?

Thúy bâng khuâng, nghĩ vẩn vơ – Tình yêu và trách nhiệm gia đình.... Ôi sao phức tạp thế. Kệ cho Mắt Mèo lo, mình bận tâm làm gì cho mau già.

Thúy ở lại tới tối. Ông cụ không ăn cơm cùng gia đình, chỉ uống rượu và lai rai mấy thức nhắm rồi vào phòng đọc sách. Lúc đó chỉ có hai người. Hà trên

Thúy:

- Chị ghê thật. Nhót anh Nguyễn suốt mấy hôm liền chẳng mấy khi thấy anh ấy có mặt ở nhà.

Thúy giật mình:

- Chết, đâu có. Mình chỉ gặp anh ấy mỗi ngày có một lúc trừ hôm nay đến đây.

- Nếu không sao anh ấy biền biệt cả ngày, đêm cũng không về nữa.

Thúy sùng sốt:

- Thế hả? Mình có biết gì đâu. Chết cha, điệu này dám các cụ tưởng mình xui anh ấy đi tối ngày thì mang tiếng chết.

Hà cười:

- Chị đừng lo. Anh ấy lang bang lắm cơ. Nay ngủ nhà ông bạn này, mai ngủ nhà ông bạn kia. Ai mà dám bắt cóc ông ấy. Thầy mợ cũng biết thế, Hà đùa chị tí mà.

Thúy mỉm cười, lặng yên. Nàng thềm nhủ lát nữa Mắt Mèo đưa mình về sẽ hỏi tội mới được. Anh nhiều tội lắm, anh biết không?

Hai người nói chuyện với nhau, thân mật như chị em ruột. Khó ai có thể đoán được, sau này khi đã thành chị dâu em chồng họ có còn giữ được vô tư như thế? Hà kể cho Thúy nghe về chuyện tình cảm của nàng với một anh bạn học. Chuyện đẹp lắm, mối tình nào chả thế. Nhưng Thúy thấy thương Hà, thương cả anh chàng nào đó. Với hai người ấy, tương lai và sự nghiệp của họ chẳng có, trước sau gì cũng sẽ tan vỡ. Tự nhiên Thúy thấy buồn buồn.

Mắt Mèo chợt hiện ra ở cửa phòng. Chàng đứng tựa khung cửa, điều thuốc ngạo nghễ trên môi. Nửa khuôn mặt chàng lấp vào bóng tối, Thúy thấy chàng có vẻ phong trần lạ. Nguyễn đứng nhìn hai cô gái to nhỏ với nhau. Thúy cười với chàng và nháy mắt ra hiệu.

Mắt Mèo hiểu ý, bảo em:

- Thôi, cô nhỏ kia. Tạm ngưng chương trình phát thanh kỳ đặc biệt lại, chờ dịp khác. Anh phải đưa chị cô về, khuya rồi.

Hà nguyệt anh một cái rỗ dài, và Thúy nguyệt ngậm lâu bầu trong miệng – “chị cô”, nghe sao gia đình ghê.

Hai người đi chào ông bà cụ. Bà cụ niềm nở bảo:

- Rảnh đến chơi với Hà nghe con.

Còn ông cụ thì trêu:

- Con bé này nó có gì hơn bà với tôi mà thằng Nguyễn nó quẩn quít như mèo thấy mỡ thế nhỉ?

Thúy mắc cỡ né sát vào người yêu. Nàng nghĩ thầm:

- Ông bà cụ “chịu chơi” ghê.

Thúy bật cười vì những tư tưởng táo bạo của mình. Giá các cụ mà nghe mình thốt những ý nghĩ đó thành lời chắc phải tròn mắt mà bỏ chạy mất.

Thúy cúi đầu chào vội:

- Thưa hai bác con về ạ

Hà không chịu tha:

- Chết. Thưa thầy mợ chứ.

Mắt Mèo phải can thiệp:

- Thôi, xin cô. Trêu chị cô dzà dzà, kéo lát nữa tôi lãnh đủ....

Hai người vừa leo lên xe Mắt Mèo đã lãnh đủ thật. Thúy véo lia lịa vào lưng Mắt Mèo, làm bộ rít lên:

- Anh quá lắm nhé. Cả nhà bắt nạt em mà anh còn về phe mạnh tiếp tay thêm. Nào bây giờ có giỏi thì bắt nạt nữa đi. Hừ... “Sức mấy dám trêu vào tay anh”
Ngon nhỉ?

Mắt Mèo trả lời rất hiền:

- Thưa em, anh biết tội rồi.

Thúy bật cười:

- Anh nhiều tội lắm mà không biết thân. Tại sao anh dám bỏ nhà đi cả đêm để thầy mợ buồn hử? Rồi tại sao anh lại dấu em anh sắp đi đâu xa mà phải coi tử vi? Tại sao....

Nguyễn la lên:

- Thôi, thôi. “Tại sao” vừa vừa thôi chứ. Muốn anh trả lời, hay muốn anh nói rằng: anh sẽ hết đi hoang, hết nói dối thì... anh phải có vợ để giữ chân anh lại. Em bằng lòng làm vợ anh không?

Thúy gục đầu vào lưng Mắt Mèo, hai tay ôm chặt vòng quanh người chàng, âu yếm đáp:

- Ừ... ai thèm!

Nguyễn khóa xe ở đầu ngõ. Cả xóm đã ngủ yên, chàng sợ tiếng máy xe làm mọi nhà lọt vào ác mộng mất. Nhìn quanh quần thấy chẳng có ai, bất thành linh Mắt Mèo bế bổng Thúy lên. Thúy không phản đối, nằm gọn trong vòng tay người yêu, mắt nhìn mắt. Đôi mắt Mắt Mèo long lanh trong tranh tối tranh sáng. Nguyễn chậm chạp bước đi. Những ngày lẻ loi sắp tới, những ngày Tết vui, chuyến đi xa, lấy vợ, đòi quân ngũ... tất cả quyện tròn vào làm một rồi tan biến. Nguyễn gục đầu vào ngực Thúy đứng lặng một lúc. Mặc kệ hết. Không có gì đẹp bằng Thúy, không có gì đáng nhớ bằng Thúy, không có gì êm ả óng ả bằng Thúy, không có gì đáng kể hơn là mùi thơm da thịt Thúy... đang áp ủ gương mặt chàng, linh hồn chàng. Còn ngày mai đi đâu, làm gì, ăn thua gì?

Thúy nghe Mắt Mèo thở dài nhẹ nhẹ. Thúy vít đầu Mắt Mèo xuống....

(Hết)

DUNG Sài Gòn – VÕ HÀ ANH Trích trong tập truyện DỄ THƯƠNG

Nguồn: http://vohaanh-dungsaigon.blogspot.com/p/tieu-su-vo-ha-anh-va-dung-saigon_21.html

---

Nguồn: Internet E-mail by NN Lê Đình An chuyển

Đăng ngày Chúa Nhật, December 9, 2012
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH